

Omraade ikke benyttede det *Nødhjælpsarbejde-Princip*, som Socialdemokratiet selv havde stemt for, men krævede Tariffen overholdt, naar det offentlige under tunge Byrder satte Arbejder i Gang, som det ellers ikke vilde have Raad til. — Til sidst henledte Taleren Regeringens Opmærksomhed paa de økonomiske og nationale Forhold i *de sønderjyske Landsdele*; Oplysningerne om Landbrugets Stilling i Sønderjylland tillod ikke at lade dette Spørgsmaal ligge, og det Røre, som tysknationale Kredse skabte, utvivlsomt med Støtte fra vide Kredse paa den anden Side af Grænsen, kaldte paa Handling af Regering og Rigsdag til Støtte af Nationaliteten paa begge Sider af Grænsen.

Jørgen Jørgensen (R. V.) polemiserede først mod Christmas Møllers Udtalelser om den valutamæssige Betydning af en Standsning af Kornindførselen; det var nødvendigt i de kommende 4 Maaneder at anvende et Millionbeløb til Indførsel af Rug, og til det øvrige Korn vilde der ikke blive anvendt mere end højst fornødent. — Det foreliggende Tillægsbevillingsforslag var efter Talerens Mening Udtryk for, at der var ført en forsvarlig *økonomisk Politik*. Ganske vist vilde en stærkere direkte Beskatning i disse Aar mere end nogen Sinde have været paa sin Plads, men Bestræbelserne herfor var strandet paa Modstand ikke blot fra de Konservative, men ogsaa fra Venstre. Den Omstændighed, at man havde været i Stand til at opretholde og udvikle de sociale og kulturelle Foranstaltninger, som Demokratiet havde faaet gennemført, vilde antagelig forsonde med Skatterne, selv om alle kunde ønske, at disse skulde være lavere. — Naar Rigsdagssamlingens Resultater ikke havde været særlig betydelige, skyldtes det, at *Landstinget* havde »lagt sin klamme Haand paa de Forslag, der udtrykte Folkets Flertals Vilje«. Det havde først fejlet den samlede Gældsordning til Side og nu gennemtrumfet Rentelovens Ophævelse fra 15. Juli. Det var Venstre, der havde staaet i Vejen for Gennemførelsen af den Rentensænkning, som Partiet selv havde udtalt Ønske om, og det var overflødigt at diskutere, hvem der havde Skylden for Konverteringens Sammenbrud. Landstingets Stilling i denne Sag saavel som med Hensyn til Grundforbedringsloven og Beskyttelse for Butikslejerne maatte være Signal til en Kamp mod Tinget, thi i et folkestyret Land maatte Folketinget være retningsgivende. — Taleren kom derefter ind paa en udførlig Omtale af *Valutaordningen*. Intet politisk Parti havde kunnet give Anvisning paa en Erstatning, der gjorde det muligt at faa bedre og friere Handelsforhold; en Begrænsning af Vareindførselen ved Toldforhøjelser eller bankmæssig Regulering vilde formentlig ikke blive mere tilfredsstillende, og Handelsaftalerne kunde ikke opfyldes, med-